

Les armes del cristià: l'almoïna (i III)

Romà Casanova, bisbe de Vic

L'almoïna, compartir els nostres béns amb els necessitats, ens fa imitadors del mateix Déu, que dona amb generositat i que no fa accepció de persones, ja que *ell fa sortir el sol sobre bons i dolents, i fa ploure sobre justos i injustos* (Mt 5,45). A més, ser generosos amb l'almoïna ens fa adonar del que hem rebut de Déu, perquè, com diu el Sant Pare en el missatge per a la Quaresma d'enguany, «Déu, que proveeix el sembrador de gra per a la sembra i dona pa per a menjar (cf. 2Co 9,10), ens proporciona a cadascú no solament el que necessitem per a subsistir, sinó també perquè puguem ser generosos a fer el bé als altres». I, mirant-ho encara de més a prop, des del nostre cor: *Si un que posseeix béns del món veu el seu germà que té necessitat i li clou les entranyes, ¿com pot estar en ell l'amor de Déu?* (1Jn 3,17).

Compartir el poc o el molt que tenim és expressió de fraternitat

L'almoïna no està cenyida a cap temps concret, el cristià ha de viure sempre l'espiritualitat del bon samarità. Els qui sabem que el Senyor ha estat misericordiós amb nosaltres no podem tancar mai les entranyes al germà necessitatós. Tanmateix, en el temps de Quaresma se'ns demana que practiquem amb sentit penitencial l'almoïna, ja que *l'aigua apaga un foc abrandat, i l'almoïna expia els pecats* (Sir 3,30).

L'almoïna no és pas exclusiva d'alguns, sinó que tothom ha de fer-ne als més desvalguts. Compartir el poc o el molt que tenim és expressió de la fraternitat, tan necessària sempre per a fer possible un món millor, un món segons els designis de Déu. Hem de compartir els béns materials, però també hem de compartir els altres béns que hem rebut.

Com a concreció, unes paraules del Papa en el missatge abans citat: «Aprofitem especialment aquesta Quaresma per a cuidar els qui tenim a prop, per a fer-nos proïmes d'aquells germans i germanes que estan ferits en el camí de la vida. La Quaresma és un temps propici per a buscar —i no evitar— qui està necessitat; per a trucar —sense ignorar-lo— a qui desitja ser escoltat i rebre una paraula; per a visitar —i no abandonar— qui pateix solitud. Posem en pràctica la crida a fer el bé a tothom, reservant-nos temps per a estimar els més petits i indefensos, els abandonats i menyspreats, els qui són discriminats i marginats.»

I, concretant encara més d'acord amb la punyent actualitat, hem de tenir el cor i les mans obertes a totes les víctimes de la barbàrie de la guerra d'Ucraïna. Són germans nostres, tant els qui truquen a les nostres portes fugint de les bombes com els qui resten en aquell país martiritzat.

